

Клифърд Саймък

Последното непроверено
лекарство

Джо спря колата.

– Знаеш ли какво да правиш? – попита той.

– Да вървя по улицата – отговори Ърни. – Нищо няма да правя. Ще вървя дотогава, докато не ми кажат да спра. И там ли имате хора?

– Да, и там имаме хора.

– Защо не мога да вървя сам?

– Ще се опиташ да избягаш – отговори Джо. – Вече сме пробвали.

– Няма да избягам.

– По дяволите!

– Не ми харесва тази работа – каза Ърни.

– Защо? Работата е добра. Нищо не трябва да правиш. Просто си вървиш по улиците.

– По онези, които ти ми посочиш. В това е разликата. Дори не мога да вървя където си искам.

– А къде искаш да вървиш?

– Не знам – отвърна Ърни. – Където и да е, стига да не ме следите. По-рано беше друго. Правех всичко, каквото поисках.

– Затова пък сега редовно ядеш – каза Джо. – И пиеш. Сега има къде да спиш. В джоба си винаги имаш пари. Имаш пари и в банката.

– Все едно, това не е редно – каза Ърни.

– Слушай, какво ти е станало днес? Не искаш ли да помогнеш на хората?

– Нямам нищо против да помогна. Но откъде да знам, че им помагам? Само от твоите думи. И още на онзи тип от Вашингтон.

– Но той нали ти обясни?

– Не разбрах какво ми говореше. И не съм сигурен, че на всичко това може да се вярва.

– Аз също не разбирам – каза Джо. – Но видях цифрите.

– Изобщо не мога да разбера тези цифри.

– Ще тръгнеш ли днес или не? Какво, искаш да те изхвърлят ли?

– Не, сам ще изляза. Колко дълго трябва да вървя днес?

– Ще ти кажат кога да спреш.

– Пак ли ще ме следите?

– Да, дявол да го вземе! – не се сдържа Джо.

– Това е лош район. Защо винаги трябва да вървя по някакви гадни улици, по някакви гадни райони?

– Това е твоят район. В такова място си живял, докато те намерихме. В други райони ще се чувстваш неловко.

– Но там, където ме намерихте, имах приятели. Сузи и Джейк, и

Бабуина, и всички останали... Защо не мога да се върна при тях?

– Защото ще се раздрънкаш. Всичко ще изпортиш.

– Нямате ми доверие...

– А какво, можем ли да ти се доверим?

– Не. Сигурно не – каза Ърни и излезе от колата. – Но там бях щастлив, ясно ли е?

– Добре, добре – отговори Джо. – Знам.

До тезгяха на бара стоеше един човек, имаше и още двама в залата на масичките. Мястото напомняше на Ърни бара, където те с Джоузеф, със Сузи и Бабуина, а понякога с Джейк и с Хари прекарваха вечерта на чаша бира. Той се покачи на високото столче и веднага се почувства леко и уютно, като че ли отново се бяха върнали добрите стари времена.

– Налей малко – обърна се той към бармана.

– А имаш ли пари, приятелю?

– Имам. – Ърни сложи върху тезгяха долар. Барманът извади бутилка и наля малко в чашата. Ърни я пресуши на един дъх.

– Да повторим – каза той и барманът му наля още едно.

– Нещо не съм те виждал тук преди.

– Просто никога не съм бил.

Ърни си поръча трета чаша и сега бавно отпиваше от питието.

– Знаеш ли с какво се занимавам? – попита той бармана.

– Не, не знам. Сигурно с каквото и всички останали безделници – с нищо.

– Аз черя хората.

– Е, и?

– Просто вървя и лекувам всички хора наоколо.

– Прекрасно – каза барманът. – Леко съм настинал. Можеш ли да ме излекуваш?

– Вече си здрав.

– Но не се чувствам по-добре от преди да дойдеш.

– Утре. Утре всичко ще бъде наред. Трябва известно време.

– Не мисля да ти плащам – каза барманът.

– И не очаквам. Плащат ми други хора.

– Кои други?

– Просто други. На знам какви са.

– Сигурно са някакви глупаци.

– Не ме пускат да си отида – оплака се Ърни.

– Е, това не е моя работа.

– Имах много приятели. Сузи, Джоузеф, Бабуина...

- Всички имат приятели – каза барманът.
- А аз имам аура. Те така мислят...
- Какво имаш?
- Аура. Те го наричат така.
- Никога не съм чувал подобно нещо. Да ти наля ли още?
- Да, моля, още една чаша и край. Трябва да вървя.

На улицата пред вхота стоеше Чарли и го пронизваше с поглед. На Ърни никак не му се искаше Чарли да влезе в бара и да каже нещо от рода на: „Време е да се движим“.

На прозореца на втория етаж Ърни забеляза фирмата и се втурна нагоре по стълбите. Джек деше от другата страна на улицата, а Ел – цял квартал напред. Те, разбира се, ще забележат това и ще го последват, но може би ще мине да влезе в кабинета, преди да го настигнат. Върху вратата пишеше: „Лоусън и Креймър. Адвокати“. Ърни, без да се замисли, отвори вратата.

- Трябва да видя адвоката – каза той на секретарката.
- Имате ли уговорена среща, сър?
- Не, не, нищо уговорено. Но трябва веднага да видя адвоката.

Имам пари, Виждате ли? – Той извади от джоба си шепа смачкани банкноти.

- Мистър Креймър е зает.
- А вторият? Също ли е зает?
- Вторият адвокат го няма. Преди... По-рано от...
- Чуйте ме, мис. Нямам време.

Вратата на кабинета се отвори на прага и се появи мъж.

- Какво става тук?
- Този джентълмен...
- Не съм никакъв джентълмен – прекъсна я Ърни. – Но ми трябва адвокат.

– Добре – каза мъжът. – Влезте.

– Вие ли сте Креймър?

– Да, аз съм.

– Ще ми помогнете ли?

– Ще се опитам. – Той затвори вратата, приближи се до бюрото и седна. – Заповядайте. Как се казвате?

- Ърни Фос.
- Адвокатът си записа нещо на едно жълто листче.
- Ърни... Значи, Ърнест, така ли?
- Да, така.

- Адресът ви, мистър Фос?
– Нямам адрес. Пътувам. Преди имах адрес. И приятели. Сузи, Джоусеф, Бабуина и...
– Какви са затрудненията ви, мистър Фос?
– Те не ме пускат.
– Кой не ви пуска?
– Правителството. Не ме пускат да се върна вкъщи и през цялото време ме следят.
– Защо мислите, че ви следят? Какво сте направили?
– Нищо не съм направил. Имам онова нещо, разбирате ли?
– Какво нещо?
– Да лекувам хора.
– Искате да кажете, че сте лекар?
– Не, не съм лекар. Просто лекувам. Ходя навсякъде и ги лекувам.

Имам Аура.

- Какво имате?
– Аура.
– Не разбирам.
– Това е нещо в мен. От мен се излъчва. Не сте ли случайно настипали или нещо друго?
– Не, всичко ми наред.
– Ако имахте, щях да ви излекувам.
– Знаете ли какво, мистър Фос, моля ви да почакайте малко в приемната. След минута ще дойда при вас.

През вратата Ърни забеляза, че Креймър посяга към телефона. Без да се бави, той мина през приемната и изкочи в коридора. Там вече го чакаха Джек и Ел.

- Постъпи глупаво – каза Джо.
– Не ми повярва – помъчи се да се оправдае Ърни. – Искаше да позвъни. Може би в полицията.
– Може и да се е обадил. Решихме, че е възможно и за всеки случай трябва да се махнем оттук.
– Той действаше така, сякаш бе решил, че съм луд.
– Защо направи това?
– Имам си права – каза Ърни. – Граждански права. Вие какво, никога ли не сте чували за тях?

– Разбира се че сме чували. Имаш си всичките права. Но нали ти обясниха – ти си на служба. Ти си служащ. В съответствие с договора ти се съгласи на определени условия. Плащат ти. Всичко е законно.

– Но не ми харесва.

– Какво не ти харесва? Добрите пари? Леката работа? Само ходиш по улиците. На са толкова много хората по света, на които се плаща просто да се разхождат.

– Ако ми плащат толкова добре, защо през цялото време отсядаме в гадни хотели като този?

– За храната и стаята все едно не ти удържат – каза Джо. – Погрижили сме се да ти се плащат. А не отсядаме в хубави хотели, защото не сме облечени подходящо. Там бихме изглеждали смешни. Ще привлечаме вниманието.

– Всички вие се обличате като мен. Защо? – попита Ърни. – Дори говорите като мен.

– Такава ни е работата.

– Да, знам. През цялото време тези гадни райони... Според мен това е нормално. Освен в гадните райони никога и никъде не съм бил преди. Но за вас знам. Привикнали сте да носите чисти бели ризи, вратовръзки и хубави костюми. Чисти, изгладени. И когато не сте с мен, дори говорите по друг начин, готов съм да се обзаложа.

– Джек – каза Джо. – Защо вие с Ел не вземете Ърни и не отидете нещо да похапнете, а? Ние с Чарли ще дойдем по-късно.

– И още – не се успокояваше Ърни, – вие никога не влизате и излизате заедно. Правите се, че не се познавате. И това ли е за да не привлечате внимание?

– О, господи – не издържа Джо. – Какво те интересува това?

Тримата излязоха от стаята.

– Все по-трудно ни става да се оправяме с него – каза Чарли.

– Какво да се прави! – каза Джо. – Той е единствен и за съжаление е глупак.

– Никакви ли признаци за други?

Джо поклати глава.

– Последният път, когато телефонирах във Вашингтон, не съобщиха нищо ново. Правят всичко, каквото могат, разбира се, но нищо не може да се предвиди. Единственият път е статистиката. Първо трябва да се намери такова място, където никой не боледува, а когато го намериш – ако го намериш, трябва да определиш кой е причината за това.

– Още един като Ърни...

– Да, още един. Знаш ли, мисля че друг такъв няма. Той е мутант.

– Но ако изведнъж се открие още един мутант?

– Твърде големи са, мисля, шансовете против това. И дори да

съществува, къде е сигурността, че ще го намерим? Това, че открихме Ърни, е просто сляп късмет.

– Всичко вършим погрешно.

– Разбира се, че е погрешно. Най-добре щеше да бъде да бъде нучно да определим защо той е такъв. Опитахме, помниш ли? По дяволите, цяла година се мотахме. Какви ли не тестове правихме, измъчихме се, а той на всичкото отгоре през целия път се цупеше. Вкъщи, Сузи, Джоузеф и Бабуина! – все това му в ума.

– Може би те са спрели работа на прага на откритието...

– Не мисля – поклати глава Джо. – Говорих с Розенмайер. Той казва, че да се работи по-нататък е безполезно. А щом човек като Рози признава това, работите наистина трябва да са зле. Спорихме до припадане, докато се решим на това, което сега правим. Щом го намерихме, следващият логичен ход беше някак да го използваме.

– Но страната е много голяма. Много градове... Много мръсни дупки... Много нещастие. Водим го само по няколко километра на ден. Покрай болници, старчески домове и ...

– И не забравяй, че на всяка негова крачка се падат може би десетки излекувани хора. Още толкова няма да се разболеят от нещо, от което щяха да се разболеят ако не беше той.

– Но как той не разбира това? Колко му обяснявахме! Трябва да е доволен само от възможността да помогне на хората.

– Казах ти, че е глупак. Егоистичен глупак.

– Неговата гледна точка също може да се разбере – каза Чарли. – Изтръгнахме го от дома му...

– Никога не е имал дом. Спал е по пейките или по нощните приюти. Карал е как да е. Понякога е крал. Ако е имал късмет, е получавал безплатна храна отнякъде. Ако ли не, ровел е по кофите за смет.

– Може би това му е харесвало.

– Може би. Пълна безотговорност. Живял е ден за ден, като животно. Но сега има отговорна работа, може би нещо по-важно и отговорно от всичко друго, което му е попадало. Отговорността трябва да се поема.

– В твоя свят, в моя, но не и в неговия.

– Дявол го знае – каза Джо. – Понякога ме изкарва от нерви. Пълен фалшификат. И всичките тези разговори за дома също са фалшиви. Прекарал е там само четири или пет години.

– Може би си струваше да останем на едно място и под някакъв предлог да водим при него хората. Щеше да седи в кресло така, че никой да не го вижда, а хората щяха да минават покрай него. Или да ги

взимаме на големи събрания и конгреси. Може би това щеше да му хареса повече.

– Цялата операция се провежда тайно – каза Джо. – Не можем да си позволим да ни забележат, защото работата не търпи разгласяване. Господи, представяш ли си ако разберат за това? Ърни, разбира се, дрънка. Сигурно е разказал на всички, които са били в този бар днес на обяд, но никой не му обръща внимание. Адвокатът реши, че е побъркан. Така че той може да се качи на покрива и да вика от там към целия свят – никой няма да му повярва. Но достатъчен е и един намек от Вашингтон и...

– Знам, знам – проговори Чарли.

– Ние си вършим работата по единствения възможен начин. Подлагаме хората на въздействието на здравето, така както по-рано те се подлагаха на опасността от заразяване. И го правим там, където има най-голяма нужда.

– Знаеш ли, Джо, понякога изпитвам странно чувство?

– Какво?

– Че вършим нещо недобро. Понякога така ми се струва.

– Имаш предвид, че действаме сякаш? Правим нещо и нямаме ни най-малко представа какво е то? Без разбиране?

– Да. Не знам. Всичко се обърка. Надявам се, че наистина им помагаме.

– В същото време и на себе си. Като имаме предвид колко време прекарваме с това момче, сигурно ще живеем вечно.

– Сигурно.

Известно време седяха мълчаливо. Накрая Чарли попита:

– Джо, знаеш ли кога ще свърши този етап. Аз съм тук вече месец. Преди такова нещо нямаше. Децата няма да ме познаят, като се прибера у дома.

– Разбирам – отговори Джо. – На семейните като теб не им е лесно. На мен ми е все едно. И за Ел сигурно е същото. За Джек не съм съгурен. Не го познавам достатъчно добре. Той не говори много за себе си.

– Изглежда, че той също има някъде семейство. Освен това, за него също не знам. Слушай, Джо, я да му пийнем по една чашка. В чантата си имам бутилка. Ще отида да я взема.

– Да пийнем? Идеята не е лоша.

В този момент извън телефонът и Чарли, тръгнал вече към вратата, се спря и се обърна.

– Може би е за мен – каза той. – Неотдавна звъних в къщи, но Мирта я нямаше и й предадох чрез малкия Чарли да ми позвъни, като се

върне. За всеки случай дадох номера и на двете стаи.

Джо вдигна слушалката, заслуша се и поклати глава.

– Не е Мирта. Роза е.

Чарли тръгна към вратата.

– Почакай малко, Чарли – спряго Джо, продължавайки да се вслушва в гласа от слушалката.

– Роза – каза той накрая. – Сигурен ли си? – След това послуша още малко и добави: – Благодаря, Роза, много благодаря. Като ни се обаждаш, страшно рискуваш.

Джо постави слушалката и мълчливо се втрени в стената.

– Какво се е случило, Джо? Какво иска Роза?

– Искаше да ни предупреди. Станало е грешка. Не знам как и защо.

Грешка и толкова.

– Нещо сме направили неправилно?

– Не ние. Онези във Вашингтон.

– Имаш предвид Ърни? Неће свързано с гражданските права?

– Не, не е това. Чарли, той не лекува хората. Той ги убива. Преносител е на инфекции.

– Но ние знаехме, че е преносител. Другите хора предават болести, а той...

– Той също е преносител на болести. Току-що са изяснили това.

– Но там, където е живял преди, никой не се разболява. И навсякъде където се появи, също. Поради тази причина и го откриха. Знаеха, че това трябва да има някакво обяснение. И го търсеха дотогава...

– Млъкни, Чарли. Остави ме да довърша. Там, където е живял по-рано, хората умират като мухи. Всичко е започнало преди два дни и продължават да умират. Напълно здрави хора. Всичко им е абсолютно наред, но умират. Всички наоколо.

– Господи! Не може да бъде, Джо. Сигурно е някаква грешка.

– Някаква грешка. Тези същите хора, които бе излекувал, сега умират.

– Но защо?

– Роза смята, че е някакъв нов вирус. Той убива всички останали бактерии и вируси, от които хората заболяват. И след това няма никаква конкуренция, разбираш ли? Вирусът отстранява всичките се съперници и след това човекът му принадлежи напълно. После започва да се размножава, като до известно време всичко изглежда добре, защото той не вреди на здравето. Но настъпва моментът...

– Роза изказва само една хипотеза.

– Разбира се, това е хиотеза, но когато той говори, тя звучи страшно убедително.

– Ако това е истина, Джо – каза Чарли, – помисли си за всичките тези хора, за милионите хора!...

– За това си мисля – каза Джо. – Роза страшно рискуваше като ни позвъни. Ако разберат за това жив ще го одерат.

– Ще разберат. Обаждането ще бъде регистрирано.

– Но може би няма да го свържат с нас. Роза звънеша някъде от Мериленд от телефонна кабина. Уплашен е, защото той е в същото положение като нас, затънал до уши. Прекарал е с Ърни толкова време и знае колкото и ние, а може би и повече.

– Той смята, че като сме прекарвали с Ърни толкова време също сме станали преносители?

– Мисля, че не. Но всички ние знаем много. Можем да се разприказваме. А те няма да допуснат това. Представяш ли си какво ще стане ако всичко се разкрие?

– Джо, колко е живял Ърни там, където го намерихме?

– По-малко от пет години.

– Ето, значи колко ни остават. Ти, аз и останалите ще живеем още четири години, а може би и по-малко.

– Да. И ако ни пипнат, ще изкараме тези години в такова място където няма да имаме възможност да издрънкаме това, което знаем. Нищо чудно някой да се е насочил вече насам. Те познават целия ни маршрут.

– Трябва да изчезваме, Джо. Знам едно място на север от тук. Ще взема с мен семейството си и никой няма да ни намери там.

– Ами ако ти също си преносител?

– Ако е така, моите също вече са заразени. А ако не са, искам да прекарам тези години...

– А другите хора?

– Там където ще отида, няма други хора. Там ще бъдем сами.

– Взemi – каза Джо и като извади от джоба си ключовете за колата, му ги хвърли през цялата стая.

– А ти, Джо?

– Трябва да предупредя останалите. И, Чарли...

– Да?

– Захвърли колата някъде още преди разсъмване. Ще те търсят. И когато няма да те намерят тук, ще започнат да наблюдават дома ти, роднините ти. Бъди внимателен.

– Добре, а ти, Джо?

- Ще се погрижа за себе си. Само да предупредя и останалите.
- А Ърни? Не можем да му позволим...
- За Ърни също ще се погрижа – каза Джо.

КРАЙ

© 1972 Клифърд Саймък

Clifford Simak
To Walk a City's Street, 1972

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/996>]